

Højbjerg Mordet

Af Rudi Dausch

Betragtninger og iagttagelser omkring Højbjerg Mordet

Højbjerg mordet - var det et KGB mord?

På et tidspunkt besluttede jeg mig til at skrive om det, jeg fandt ud af omkring Højbjerg Mordet. Efter jeg i en ung alder begyndte at interessere mig for den vestlige tradition af Kabbalaen og hermed ETS CHAYIM, Livets Træ, fandt jeg hurtigt ud af, at Kabbalaen for den største del beskæftiger sig med, hvad der foregår i menneskers hoved og krop. I mit liv har jeg haft nogle oplevelser, der altid har undret mig. Da jeg i 2007-08 kom til at betragte den fantomtegning af gerningsmanden til mordet, der omkring årsskiftet 1967-68 blev fremstillet af Århus Stiftstidendes tegner Asger Muchitsch, var der et eller andet, der begyndte at arbejde i mig. Højbjerg Mordet har fundet sted. Der findes kun et handlingsforløb, nemlig det virkelige. Kunsten er at finde frem til dette handlingsforløb. Der er helt givet fejlskud i min afhandling. Hvorfor opgive på forhånd?

Et mord der blev begået den 10. november 1967. I år 2015 er det 48 år siden. Mordet er aldrig opklaret. Sagens akter er sendt til Landsarkivet i Viborg. Preben Nibe Hansen er den betjent, som har beskæftiget sig længst med mordet. Han var med, da ugeringen blev begået, og kom i 1986 til at lede efterforskningen efter Jørgen V. Iversen. Preben Nibe Hansen har holdt talrige foredrag om mordet. På TV2 Østjylland kan man finde en video, hvor han fortæller om mordet. I 1999 gik Preben Nibe Hansen på pension, og efterforskningsleder blev Mogens Brøndum, der i marts 2014 også har forladt politiet.

Vi er hjemme hos Marie og Oscar Lock-Hansen, som bor på Hestehavevej 2b i Højbjerg. Det er den 10. november 1967. Oscar er taget på arbejde. Han tager næsten altid af sted omkring klokken 09.30 for at undervise på Århus Teknikum. Men inden skal han også betale en kvartalsregning for Maries lille virksomhed ROLOCK, hvilket finder sted på Højbjerg Torv, hvor der dengang var et posthus, der dengang havde åbnet før kl. 10.

ROLOCK er Maries firma, som befinder sig i kælderen af huset. Her arbejder Lissi Christensen. Hun har travlt, hvorfor hun har fået kaffen bragt ned til sig. En mekanisk sorteringsmaskine var gået i stykker. Marie havde ringet efter en reparatør, lige efter Oscar var taget af sted. Firmaet Regidex på Vesterbro Torv 1-3 ville sende en mand forbi i løbet af dagen.

Lissi Christensen er ankommet kl. 10.15. I hall'en møder hun Irma Frier Rasmussen, som hun taler med i et par minutter. Herefter går hun ned i kælderen. Hendes arbejdsplads er beliggende i det rum, der ud mod syd er beliggende mellem gildestuen og varmerummet. Marie Lock-Hansen opholder sig i gildestuen, hvor hun arbejder med en mekanisk sorteringsmaskine, som hun fornyligt havde anskaffet sig. Marie fortalte til Lissi Christensen, at maskinen svigtede, og hun føjede til, at hun havde ringet til firmaet Regidex, der havde leveret maskinen. Herefter går Lissi Christensen ind i sit arbejdsrum og starter den ELEKTRISKE duplikator.

Lørdag, den 15. marts 2014, er jeg på kursus om Højbjerg Mordet på Søndervangsskolen i Viby. En af deltagerne Ib Kildehøj fortæller, at han sammen med en kammerat har været ude hos Oscar Lock-Hansen om aftenen og om natten mellem den 9. og 10. november 1967. De to skulle sammen med Oscar Lock-Hansen forberede en eksamens opgave. Begge havde de Oscar Lock-Hansen som lærer på Århus Teknikum. De opholder sig sammen med Lock-Hansen i gildestuen. Klokken fire om morgenen forlader de stedet og siger samtidigt også farvel til Marie Lock-Hansen. I følge rapporten udarbejdet af Nibe/Toldbod 1970 side 5, så mødte Lissi Christensen først Marie Lock-Hansen nede i gildestuen, da hun mødte den 10. november 1967. I gildestuen havde Marie Lock-Hansen problemer med en mekanisk sorteringsmaskine. Direkte adspurgt så erindrer Ib Kildehøj ikke, at der skulle have stået en mekanisk sorteringsmaskine inde i gildestuen, da han sammen med sin kammerat forlod stedet klokken fire om morgenen. Så, hvor har Marie Lock-Hansen hentet den mekaniske sorteringsmaskine henne? I et hemmeligt rum? Kælderen fylder ikke hele overetagen ud.

Klokken 10.45 har Marie og Irma Frier sat sig for at drikke kaffe i dagligstuen. Omkring 10.48 ringer det på døren. Der, hvor de sad, kunne de ikke se, hvem det var. Marie siger, at det jo nok er til hende. Hun rejser sig og går ud til fordøren. Det var ikke en reparatør, men en person som ønskede at forelægge hende et eller andet. Han havde altså noget, som Marie skulle se. Marie siger så: ”Ja, hvis De kan gøre det hurtigt, så kom indenfor”. Det er, hvad Irma Frier har hørt, og hun kan fra stuen se Marie og en mandsperson bevæge sig ude i hallen på vej til Maries lille kontor. De går ind, og kort efter hører Irma Frier skrig inde fra kontoret. Der er blevet skudt flere gange. Irma Frier søger ud i hallen. Døren indtil kontoret står halvt åben, og i døråbningen står gerningsmanden. Denne løfter sin højre hånd og skyder Irma Frier i underlivet med et skud fra hoften. I kælderens er Lissi Christensen blevet opmærksom på, at der foregår noget usædvanligt ovenpå. Hun har hørt gerningsmanden sige: ”Nu skal de bare tage det roligt.”

Den 29. marts 2014 spørger jeg Bjørn Pauli, da vi er til kursus om Højbjerg Mordet på Søndervangsskolen i Viby, om der kan være brugt lyddæmper på gerningsvåbnet, da hverken Irma Frier Rasmussen eller Lissi Christensen nogen steder er refereret for, at de har hørt skud. Bjørn Pauli, der er den første betjent fra rigspolitiets rejseafdeling, der er på gerningsstedet, svarer, at både Irma og Lissi kun har hørt skrig og tale, så der kan godt have været brugt lyddæmper.

Lissi Christensen tør ikke gå op. Hun hører Irma Frier sige, at hun er blevet skudt, og at hun skal hente hjælp. Derfor skynder hun sig ud af kælderen igennem døren i gavlen. Efter få skridt drejer hun til højre ned ad Oddervej i retning Højbjerg Torv. På vej ned til Hestehavevej 1, hvor fru Else Larsen bor, indhenter hun en mand. Hun overvejer, om han kan hjælpe, men vælger hurtigst muligt at få tilkaldt politiet. Da hun er tæt på denne mand, bemærker hun hans påklædning. Hun ser ham kun rigtigt bagfra. Senere viser det sig, at det, hun har set, passer godt til Irma Friers beskrivelse af gerningsmandens påklædning. Fru Else Larsen er ikke hjemme, men kommer hjem, kort tid efter politiet er blevet tilkaldt, så det er rengøringshjælpen, der lukker op. Her er det bemærkelsesværdigt, at hverken kørelærerinden eller slagteren fra Kridthøj Torv har bemærket Lissi Christensen. I dag driver sønnen Steen Ewald Larsen farens boghandel Svend A. Larsens boghandel i Sønder Allé 6 i Århus. Sønnen Steen Ewald Larsen beretter overfor et troværdigt vidne, at han ikke kan genkende alle de ting, der skal være forgåetovre hos Lock-Hansens. Her tænkes på drukfester, porno optagelser med lurere ude i haven o.s.v. Ting der alle er beskrevet af Allan Vendeldorf i bogen ”Skyggen af sandheden”.

Politiet er fremme med de første betjente klokken 11.05. Flere har skrevet om mordet. En del af disse forfattere har haft nogle af politiets rapporter til rådighed.

Ved at læse i disse rapporter finder man hurtigt ud af, hvilken situation politiet har stået i. Der findes kun et kronvidne. Det er Irma Frier Rasmussen. Det er af andre end politiet også bragt til torvs, om hun overhovedet har kunnet huske udseendet af den mand, der skød hende. Hun skulle have befundet sig i et trauma. Hun har talt til Lissi Christensen nede i kælderen. Hun har slæbt sig ud på verandaen, hvorfra hun har kaldt på hjælp og set nogle cykle forbi på Oddervej. I naboens have arbejdede gartner Hans Sørensen. Han hører Irma Frier og iler til hjælp. Irma Frier siger: ”Hjælp. Fruen er blevet skudt af en mand i blå frakke.” Der kan næppe være tale om noget trauma!

Det er så fremført af Hans Jørgen Petersen, som er søn af Marie Lock-Hansens ældre søster Else, at Irma Frier slet ikke har set gerningsmandens ansigt, idet hun kun har set ind i pistolmundingen af skræk. Det må anses for at være noget sludder, fordi gerningsmanden har ramt hende med et skud fra hoften. Der har slet ikke været tale om nogen større afstand med en hævet pistol. Bjørn Pauli fortæller, at det ikke kan afgøres, om drabsmanden har brugt lyddæmper. Det fremgår nemlig ikke af politiets rapporter, at Irma Frier og Lissi Christensen har hørt skud. Der er kun hørt skrig og tale. Det kan betyde, at Irma Frier slet ikke har iagttaget nogen pistol og først bliver klar over faren, da hun bliver ramt.

Der sker hurtigt det, at politiet i deres rapporter betragter den person, som Lissi Christensen gik omkring ved, som morderen. Yderligere er der en slagter og en kørelærerinde, som i bil har set denne mand. I Jørgen Skovsteds bog "Den sandsynlige morder" kan der læses, at en kvinde klokken lidt i elleve på morddagen befandt sig på Hestehavevej. Hun så en grøn Morris Mascot stå parkeret i modsat kørselsretningen. Hun mødte også en mand, som hun så direkte ind i øjnene. Han havde stikkende øjne! Efter at have gjort et ærinde i et hus kom hun tilbage. Manden var væk. Den grønne Morris Mascot var også borte. I bogen "Skyggen af sandheden" af Allan Vendeldorf 2013 kan der i afsnittet "Vidnerne" læses om en lokal husmor, der som tidligere kontorassistent nu havde en bi indtægt ved at renskrive notater og artikler for dr. phil. Jens Kruuse, Bøgebjergvej 14. Denne lokale husmor kunne give den samme beskrivelse af en person, der var på vej bort fra Hestehalen, som en buspassager i en bus der kørte på Oddervej kunne afgive. Denne person havde "stikkende øjne". Jeg tror ikke, at hverken Jørgen Skovsted eller Allan Vendeldorf nogensinde har hørt et foredrag af en erfaren kriminalbetjent, der behandler emnet "vidneforklaring"!

Lørdag den 30. maj 2015 bringer Morgenavisen Jyllandsposten i tillægget JP Aarhus en artikel om Højbjerg Mordet. Denne artikel bringer avisen også på sin Facebook side. Her er der så en Eva Birgit Qvist Mortensen, som kommenterer artiklen. Hun fortæller, at hendes far, der var kørende i et blå folkevogns rugbrød, holdt pause i nærheden af Lock-Hansens bolig på mordtidspunktet.. Dengang kunne Marie og collien Mads gå direkte fra husets hoveddør ind i Kirkeskoven. Pludselig ser faren en mand komme ind i skoven inde fra Lock-Hansens grund og fortsætte videre ind i Kirkeskoven. Nogen tid efter kommer der nogle betjente og stiller faren spørgsmål. Faren fortæller, hvad han har set, hvilket betjentene noterer. Faren undrer sig resten af sit liv over, at han aldrig siden hen blev afhørt om episoden af politiet. Faren afgik ved døden i september 2014. Dengang arbejdede han for S. Møller Christensen, Halmstadsgade 2, Århus. Gerningstidspunktet er omkring 10.50, og de første betjente er på stedet 11.05. Så hændelsesforløbet kan ikke afvises. Og hvorfor skulle Eva Birgit Qvist Mortensen lyve?

Kender man lidt til området, så vil morderen næppe begynde på en gåtur hen ad fortovet på Oddervej for senere at stige ind i en parkeret bil på Hestehavevej på den anden side af Hestehalen. Alene det faktum, at morderen har medbragt en pistol, må betyde, at han også havde planlagt sin adfærd efter udført gerning. Hvis man tager en pistol med, når man besøger en eller anden, så må det være nærliggende, at man har tænkt sig eventuelt at bruge den. I så fald må man også have tænkt på, hvordan man slipper bort fra gerningsstedet. Hvem står bag ved mordet? Noget tyder på, at de har vidst, hvad de har gjort. Gerningsmanden er søgt indendørs grundet skriget fra Marie Lock-Hansen og skudafgivelsen uden nogen lyddæmper. Med lyddæmper ville Marie også kunne nå at skrig. Det fremføres af Hans Jørgen Petersen, at gerningsmanden har været amatør. Begrundelsen er, at der omkring opklaringsarbejdet af Palmemordet er udarbejdet en gerningsmandsprofil. Her kan der opregnes et vist antal beskrevne punkter omkring et professionelt drab og et amatøragtigt drab. Hans Jørgen Petersen konkluderer så ud fra disse punkter, at Højbjerg Mordet blev begået af en amatør. Hvor mange professionelle mordere findes der, som taler rigsdansk i 1967? Paul Smith har skrevet om Palmemordet. Han arbejder ud fra filosofiske dogmer? Han arbejder ud fra likvideringer begået under anden verdenskrig. I krig er der et princip. Et princip

der gælder lige fra kamp i by til kamp på brigadeplan. Det er ild og bevægelse. Var der krig i Danmark, da Højbjerg Mordet blev begået eller i 1986, da Palme blev myrdet? Lige udenfor den dør gerningsmanden kom ind og ud af huset, er der skov. Hvad skulle gerningsmanden så med en dækmand? Få skridt fra gerningsstedet er han i dækning, nemlig i en skov. Han skød på Irma Frier på vej ud. Hvis postbuddet havde sat efter ham, var han vel også blot blevet beskudt. Havde der været krig, så skulle der have været nogen til at besvare de andres skudafgivelse under tilbagetoget. I så fald skulle der bruges en dækmand. Hvad nu hvis gerningsmanden har været en erfaren infanterist med rang af officer? Hvis det hele er planlagt af bagmænd, der har magt. Hvad så? Er det så svært. Der er kun en morder, og der er kun en, der har set ham. De andre har muligvis set ham!

Er gerningsmanden officer, så er der noget i politiets rapporter, som tyder på, at gerningsmanden er søgt hen til SOK (Søværnets Operative Kommando). I hegnet ind til dette område var der dengang en låge, som førte direkte ind til Kirkeskoven. Altså kunne man med en åben låge også komme fra Kirkeskoven ind i SOK området.

Kørelærerinden, der den 10. november 1967 omkring mordtidspunktet sætter en køreelev af udenfor Solbakken og returnerer mod Oddervej ad Hestehavevej, ser en person med stikkende øjne og en grøn Morris Mascot. Dagen efter mordet, nemlig den 11-11-67 ser hun personen stå ved et stoppested på Silkeborgvej over for Vest Teateret i Brabrand (Politirapport Nibe/Toldbod 1970 side 69). Kort før jul i 1967 ser hun personen igen. Han bliver genkendt ved eller i stuetagen inde i BP-huset, hvor han skulle til møde i det aktieselskab, som havde opført BP-huset. Den 24-01-68 opdager hun manden, som er passager i en taxa. Hun følger taxaen til Dalgas Boulevard (Politirapport Nibe/Toldbod 1970 side 68). Det må jo ifølge de seneste bøger om sagen være Hugo Schmidt. Hvem er han?

Jeg har aldrig kendt ham, men han er født den 8. oktober 1928 i Århus. Forældrene bor på Tietgens Plads 5. Efter krigen flytter de til Silkeborgvej 5. Hugo Schmidt bliver student i 1947 fra Marselisborg Gymnasium. Sin juridiske embedseksamen får han i 1953 fra Århus Universitet. Så sker det utrolige, at Hugo Schmidt forlader Århus. Han giver møde hos Forsvarets Intendanturkorps i Roskilde. Efter rekrut uddannelsen fortsætter han på korporal skole, hvilket finder sted på Kastellet i København. Inden året 1953 er omme, er han tilbage i Århus. Her bliver han tilknyttet Garnisonens Regnskabskontor. Han aftjener 16 mdr. værnepligt og forlader forsvaret i 1955 som oversergent. Nu finder Hugo Schmidt arbejde hos advokatfirmaet Storm Mortensen. Han bor på Viborgvej 25 og senere Borgmester Jacob Jensens Gade 5. Det første hus køber han i 1959 på Højagervej 15 i Risskov. Han er leder af Århus Retshjælp fra 1961 til 1963. Hvornår han bliver partner i firmaet Storm Mortensen er også lidt tvivlsomt, men da han bliver gift med Lena Nordström i 1963, formodes det, at være året, som også bekræftes ved at læse om Århus Retshjælps historie. To år senere flytter ægteparret til Tjørnevej 8 i Risskov. Tredives år senere i 1995 bliver Hugo Schmidt så alvorligt syg, at han flyttes til lokalcentret Hørgården i Risskov. Den 7. juli 2005 dør Hugo Schmidt i sit sommerhus i Skagen. Her kan Allan Vendeldorf så i sin bog ”Skyggen af sandheden” så atter bidrage med en skygge. Hugo Schmidt afgik ved døden på et plejecenter i Risskov.

Hvad skulle Hugo Schmidt på Hestehavevej den 10. november 1967? Går man på nettet og finder, hvad der står om Marie Lock-Hansen på Wikipedia, så har artiklen længe sluttet med oplysningen fra en ledende medarbejder fra Århus Politi. Det må formodes, at det er Mogens Brøndum, som har udtalt, at den af Skovsteds mistænkte, som i 1967 var afhørt i sagen, havde ”Et skudsikkert alibi”. (Wikipedia artiklen blev ændret omkring den 15. november 2012). Til Ekstra Bladet har Mogens Brøndum i 2006 udtalt, at SH blev afhørt flere gange efter mordet i 1967, men blev rensset for

enhver mistanke. Så fortsætter Mogens Brøndum i Ekstra Bladets artikel, at han havde et skudsikkert alibi for drabstidspunktet.

Hugo Schmidt skulle allerede på morddagen have været indkaldt til et forhør hos Århus Politi. Dette nægter Preben Nibe Hansen kategorisk i et interview på TV2 OJ, der jo har en hjemmeside om mordet. Har Hugo Schmidt lagt kortene på bordet og indrømmet noget? Hans færden må derfor have været kortlagt af politiet lige fra første færd. Han nævnes ikke i politiets rapporter! Hvad er årsagen til det? Da han er afhørt som nr. 11 i sagen. Mogens Brøndum har over for Ekstra Bladet udtalt at Hugo Schmidt er afhørt flere gange. Hvad gør ham da så interessant, så der findes mennesker, som i år 2008, 2009 og måske før udnævner ham som gerningsmand? Han var regnskabsfører for Maries firma ROLOCK. Hans chef og partner Sigvald Storm Mortensen og frue kom privat hos Lock-Hansens. Dette er bekræftet af Hans Jørgen Petersen, der yderligere kan oplyse at byens borgmester og politichef Ib Trolle også kom privat på Hestehavevej 2b. Ja, og så har advokatfirmaet Storm Mortensen udarbejdet et testamente og en ægtepagt, som ikke nåde at blive retsgyldig. Ægtepagten er modtaget af Århus Stiftsamt den 10. november 1967 og er påtegnet sagsnummer 323-86-67.

Ægtepagten blev udarbejdet af K.O. Petersen, som der ikke er grund til at blande ind i sagen. Jeg har spillet fodbold med Karl Otto Petersen i Skovbakken på det samme hold. Han skulle have udtalt om sagen: ” Ægtepagten blev skrevet af mig, men nærmest som et diktat fra Hugo Schmidt og Storm Mortensen – de var begge ret involveret i den sag. Jeg ved ikke, hvorfor ægtepagten skulle laves. Det meste af værdi i den blev overladt til Marie – også langt mere end et testamente ville kunne, såfremt Oscar døde. Jeg var ikke klar over, om ægteparret stod overfor en skilsmisse, men en ægtepagt er i hvert fald en usædvanlig ting at få lavet i et velfungerende ægteskab.” Ifølge Jørgen Skovsted ”Den sandsynlige morder” side 75.

I interviewet på TV2OJ med Preben Nibe Hansen siger denne, at Hugo Schmidt absolut ikke har haft noget med testamente og ægtepagt at gøre. Enten så lyver K.O.Petersen eller Preben Nibe Hansen. Der er rigtig meget, der taler imod Preben Nibe Hansen!

Hvis Marie, som det flere steder bliver påstået, havde en elsker og ville skilles, hvordan kan en højesteretssagfører og en landsretssagfører, som også har undervist i civilret, kunne diktere en nyuddannet medarbejder en sådan ægtepagt? Forsvarsadvokat Niels Schou har i 2008 skrevet en artikel: ”Højbjerg – mordet og Århus Politi i gamle dage” i Jyllands Posten Århus. Heri formoder Niels Schou det for værende sandsynligt, at Marie kendte sin morder, og at denne utvivlsomt forlod stedet i en lille Mascot. Ifølge Niels Schou havde Oscar Lock-Hansen indset, at ægtepagten ikke stemte overens med hans forudsætninger og løfter til Marie angående huset. Det skulle så med rimelighed kunne antages, at Oscar havde opfordret sagførerfirmaet til, at ægtepagtens indhold blev suppleret med en ordentlig tillægsaftale – en allonge, således at restboet fremover fuldt ud eller i det væsentligste ved en skilsmisse tilhørte ham som særeje. Ja, det lyder logisk. Hvorfor går der så mange år før Niels Schou kommer på banen? Det kan jo være fordi, han er blevet forevist ægtepagten og så først har kunnet tage stilling så sent. Ægtepagten vedrør vel kun huset og grunden. Var det et velfungerende ægteskab? Har Niels Schou set allongen? Er der nogen, der har set allongen?

Hugo Schmidt er død i 2005 i sit sommerhus i Skagen. Findes der en eller anden, som allerede i 1967 vil gøre Hugo Schmidt til gerningsmand? Det er underligt, når Skovsted i sin bog ”Den sandsynlige morder” side 82 skriver: ”Efter drabet på Marie og nedskydningen af Irma forlod den velklædte Hugo Schmidt lydløst

villaen gennem hoveddøren. Måske efterlod han fingeraftryk i hallen, men det har været risikofrit for ham, da netop hans aftryk har været der i forvejen.” Det har også været at læse på nettet, at Hugo Schmidt var forklædt. Har hushjælpen Irma Frier, som var på gerningsstedet flere gange om ugen og det i mere end 4 år, ikke kendt Hugo? Hvorfor kan folk, der har været i området omkring gerningstidspunktet, genkende Hugo efter mordet? Der er ingen der har set ham komme! Ydermere skal han køre i en grøn Mascot!

På mordtidspunktet havde advokatfirmaet Storm Mortensen en lille grøn Mascot, den skulle være købt i juli måned 1967. Den holdt normalt parkeret i Park Allé, henne i indhakked mellem rådhuset og hotel Ansgar. I dag er der stadig parkering, og den trappe, som fører op til Rådhusparken og Frederiks Allé, er der også. Den lille Mascot var stjålet på morddagen. Den blev senere fundet i Valdemarsgade kvarteret. Var det Hugo Schmidt, der havde benyttet bilen? Har Irma Frier genkendt Hugo Schmidt? Er det årsagen til Mogens Brøndums besøg hos Irma Frier, da hun lå på dødslejet? Nej, Irma har ikke genkendt Hugo Schmidt, men ude på fortovet af Oddervej er Hugo Schmidt blevet genkendt! Her er det fantastisk, at læse i Allan Vendeldorfs bog ”Skyggen af sandheden”. Her kan det læses, at der tirsdag den 19. december 1967 fandt en rekonstruktion af drabet sted. To dage senere fandt der nogle konfrontationer sted på Århus Politigård, hvor Irma Frier Rasmussen udpeger Hugo Schmidt som den mand, der afgav to skud i mod sig, og Lissi Christensen udpeger den samme på stemmen. I politiets rapporter står der, at der blev afgivet et skud mod Irma Frier Rasmussen. Er det også løgn? Bjørn Pauli er uforstående overfor Allan Vendeldorfs opregning af afgivende skud på gerningsstedet. Bjørn Pauli lyver ikke. Pauli siger, at der kun var en advokat til stede ved de konfrontationer, der fandt sted omkring den 20. december 1967. Jeg gentager gerne Bjørn Pauli lyver ikke! Skal man tro Allan Vendeldorf, så er det dårligt politiarbejde i dobbelt forstand. For det første er mordet opklaret den 21. december 1967, og for det andet må en af de tilstedeværende have talt med Allan Vendeldorf, hvilket i så fald er fadæse nr.2 for politiet. Ja, eller er problemet Allan Vendeldorf? Som før beskrevet så har Hugo Schmidt kun været væk fra Århus i et halvt års tid i 1953. Det er en modig regnskabsfører og landsretssagfører, som næsten gennem hele sit liv har haft sin daglige tilværelse i Århus, der på grund af en allonge, en tilføjelse til en ægtepagt, skyder Marie Lock-Hansen. Allan Vendeldorf er så fremkommet med det endelige motiv i bogen ”Skyggen af sandheden”. Det er noget med sorte penge på en bankkonto i Schweiz. Advokatfirmaet Storm Mortensen havde en årrække en filial i Hamborg (Frankfurt). Via en bank i Hamborg (Frankfurt) blev der sendt penge, som var tjent ved at fremstille pornoblade, til en bank i Schweiz, hvor Oscar Lock-Hansen havde en hemmelig konto. Denne kontos fulde indestående på 400.000kr skulle overføres i Marie Lock-Hansens navn. Tirsdag den 7. november 1967 rykker Marie telefonisk Sigvald Storm Mortensen for overførslen af pengene i Schweiz til sin konto. Storm Mortensen fortæller hende om problemer med overførslen, hvilket Marie ønsker dokumenteret. Hvordan vil Marie Lock-Hansen forklare det danske skattevæsen, at der pludselig dukker 400.000kr op på en bankkonto, som tilhører hende? Denne transaktion er jo også et eklatant selvmål for Marie Lock-Hansen. Var hun så dum og grådig? Eller har Marie Lock-Hansen selv en konto i Schweiz? Enhver, der er ved sine fulde fem, må ryste på hovedet af Allan Vendeldorfs teori. Hans Jørgen Petersen fortæller, at hans bedstemor (Maries mor) havde fortalt, at Marie Lock-Hansen i tiden op til mordet virkede meget nervøs. Så et eller andet må der have været på spil. Det hele munder så ud i, at hun bliver skudt!

Hugo Schmidt tager til gerningsstedet i firmabilen og forlader gerningsstedet stedet i denne. Hvornår den bliver meldt stjålet vides ikke. Det hænger ikke sammen. Det må være manden på fortovet, som er forklædt og kører i en stjålet bil. I Jørgen Skovsteds bog ”Den sandsynlige morder” side 70 gøres der rede for, at der i skovbrynet uden for villaen blev fundet en papirlap, hvor der var skrevet noget på. På papiret var også trykt navnet på et af byens største advokatfirmaer: S. Storm

Mortensen. I følge samtale den 25. november 2012 med Lars Rørbæk, stammer oplysningen om advokatfirmaets visitkort fra Allan Vendeldorf.

I bogen "Den usandsynlige morder" af Rørbæk og Skovsted side 194 kan man læse, at Irma Frier er rendt ind i morderen en sommerdag i 1971 ved BP-huset? Rørbæk udgiver senere en bog "Interviews og betragtninger", her beretter Maries niece fra Skagen, Hanne Rasmussen, i 2007 om Irma Friers møde med gerningsmanden nogle år efter mordet i Magasin Du Nord. Her kan det igen bemærkes, at Preben Nibe Hansen i sit interview på TV2 OJ gør rede for, at han aldrig har hørt om Irma Frier Rasmussens møde med nogen morder! Så hvad er rigtigt? I følge samtale med Lars Rørbæk den 25. november 2012 har Mogens Brøndum brugt en uge på at gennemgå sagens akter for at finde belæg for Irma Friers møde med morderen i Magasin Du Nord. Preben Nibe Hansen har brugt to uger på den samme sag. Ingen af de to fandt noget. Hans Jørgen Petersen må være bror til Hanne Rasmussen. Han fortæller også, at hans mor blev ringet op en dag af Irma Frier Rasmussen, fordi hun havde mødt gerningsmanden i Magasin Du Nord i Århus. Det stiller politiet i et meget dårligt lys overfor Marie Lock-Hansens familie.

Irma Frier boede i Vejlegade, her blev hun efter sin hjemkomst fra Århus Kommunehospital lillejuleaftensdag 1967 bevogtet af politiet. Selvom politiet ikke var fysisk tilstede i lejligheden, blev hun godt og grundigt træt af det. Hun bad sin advokat Hugo Schmidt om at slippe af med politiets overvågning. Hvilket skete den 7. marts 1968. Var det Hugo hun mødte i Magasin eller ved BP-huset? Her er en forklaring på sin plads. Det må da kunne undersøges, om Hugo Schmidt overhovedet turde gå på gaden i Århus? Normalt kommer en revisor vel højst et par gange i løbet af et år hos sin kunde. Er Hugo Schmidt kommet jævnligt, fordi han havde opgaver til Marie, som ikke kom andre ved? Det er da også bemærkelsesværdigt, at en medejer af det næst største advokatfirma i Århus er revisor for et firma som ROLOCK. Har ROLOCK noget at skjule?

Af politiets rapporter fra 1970 fremgår det, at ROLOCK fra første færd er Maries firma. Det er ifølge Preben Nibe Hansens/Ib Toldbods rapport (side 21), som er underskrevet af de to den 10. marts 1970 udtrykt på følgende måde:

"Den 5/9 1953 indgik dræbte og Oscar Lock-Hansen ægteskab på Rådhuset i Ebeltoft.

Dræbte fortsatte med sit arbejde som kontorassistent i firmaet Søren Jensen & Lock-Hansen, hvor hun var blevet ansat i 1952.

I tilknytning til firmaet oprettede hun sit eget bureau - ROLOCKS BUREAU - i hvilket hun dupliserede og udgav ægtefællens foredrag og lærebøger, som han anvendte under sin undervisning på Århus Teknikum. Bureauet fortsatte efter ægtefællens udtræden af firmaet Søren Jensen & Lock-Hansen i 1965."

Hvorfor kan Marie ikke betjene trykkeriet, hvis det er ejet af ingeniørfirmaet? Preben Nibe forklarer i sit foredrag, som kan ses på TV2 Østjylland, at ROLOCK fremstiller bøger til undervisningsbrug for Oscar Lock-Hansen. Oscar er specialist i STATIK. Er det nogensinde undersøgt om ROLOCK har haft andre opgaver, end at fremstille bøger om STATIK?

Politimester Ib Trolle skriver allerede en rapport den 27. november 1967:

"En kollega til ægtefællen fik et større værk af lignende art "trykt" hos nu afdøde. Nu afdøde oprettede med dette arbejdsmateriale et lille firma – med en omsætning på ca. 13000kr sidste år – og kaldte det "ROLOCK".

En veninde fra ungdomsårene påtog sig skrivning af stencil, og en dame fra kvarteret – vidne nr.2 – hjalp hende lejlighedsvis med "trykningen" på en almindelig duplikator. Ægtefællen hjalp med indpakning og forsendelse m.v."

Hvorfor nedgør Ib Trolle ROLOCK godt to uger efter mordet? Vidne nr.2 kan kun være Lissi Christensen, som kun har været ansat i en måned. Det hele virker, som om Politimesteren skal have

opmærksomheden ledt bort fra ROLOCK, som blev startet i 1954! At trykningen foregår på en almindelig duplikator lyder mærkeligt, da det er en mekanisk sorteringsmaskine, der er gået i stykker på morddagen og Lissi Christensen tænder for en ELEKTRISK duplikator, da hun er mødt på morddagen. Marie har kort efter, at Oscar har forladt hjemmet kl ca. 09.30 den pågældende dag, ringet efter en montør hos Regidex på Vesterbro Torv 1-3.

Eigil V. Knudsen skriver i bogen Rejseholdet rykker ud Lademand 2002:” Marie Lock-Hansen havde et lille duplikeringsbureau i husets kælder – ikke fordi parret manglede penge, tværtimod – men nærmest for at få tiden til at gå med noget fornuftigt.” Man ansætter Lissi Christensen til at hjælpe i duplikeringsbureauet for at få tiden til at gå????????

I det foredrag med Preben Nibe Hansen, der kan ses på TV2 OJ's hjemmeside, siger den forhenværende efterforsker: ”Marie Lock-Hansen havde et lille duplikeringsbureau, som hun havde haft i adskillige år. Firmaet hed Rolock, dannet af forbogstaverne i den første stavelse af hendes mellemnavn, som er Rohde og så selvfølgelig Lock, som kommer fra Lock-Hansen.

I det duplikeringsbureau udgav hun sin mands lærebøger. Han skrev mange lærebøger, og han var noget af en kapacitet på et bestemt område, som hed STATIK. Det har jeg ikke forstand på, men det er noget med, hvor meget bygninger, skorstene og broer og sådan noget må svinge og skal svinge. Det var ikke alene hendes mands bøger hun mangfoldiggjorde, der var også mange af hans fagfæller, der skrev bøger. Også disse blev mangfoldiggjort af Marie og blev i øvrigt brugt rundt omkring – jeg tror på samtlige teknika i landet.”

Der var teknikum i Århus, Odense, København og Horsens. En bygningskyndig arkitekt oplyser overfor mig, at Oscar Lock-Hansen på årsbasis har udgivet ca. 50 bøger om STATIK. En bog bestod af 5-6 hæfter. Lock-Hansens bøger blev brugt i Århus og København. Derudover er det rigtigt, at Lock-Hansen og kolleger fik fremstillet opgaveark og lignende hos ROLOCK.

Oscar Lock-Hansen var udlært tømmersvend. Han læste siden hen til teknikumingeniør. I 1941 tog han eksamen som civilingeniør fra Polyteknisk Lærestanstalt i København og flyttede så til Århus.

På et tidspunkt indgik Lock-Hansen partnerskab med Søren Jensen. Søren Jensen havde arbejdet for ingeniør Askøe, som var den tids ekspert i STATIK, der er læren om kræfternes ligevægt. Dynamik er læren om legemers bevægelse under kraftpåvirkning.

Da Søren Jensen havde arbejdet for Askøe, var han ramt af en klausul, der betød at han havde sit firmakontor i Silkeborg. Først da klausulen trådte ud af kraft, kom han til Århus. I 1965 blev de to uenige om driften af firmaet. Lock-Hansen udtrådte af firmaet og helligede sig udelukkende arbejdet på Århus Teknikum, som han allerede havde begyndt i 1948. Allan Vendeldorf skriver i ”Skyggen af sandheden”, at ROLOCK Bureau var en af anstødsstenene, da partnerne Søren Jensen og Oscar Lock-Hansen gik hver til sit. ROLOCK Bureau boede gratis. Driften blev betalt af ingeniørfirmaet. På et medarbejdermøde blev det fremført, at det kostede begrænset i strøm at duplikere forretningsskrivelser, undervisningsmateriale og øvrige dokumenter. Til hvilket Søren Jensen noget overraskende skulle have svaret: ”Næ, hvis det bare så var det!” Søren Jensen må altså have haft noget i tankerne, som ikke måtte komme frem.

Den 2. april 1942 var Lock-Hansen blevet gift med sin første kone. De blev bevilliget skilsmisse den 10. august 1953. Herefter blev Lock-Hansen gift med Marie den 5. september 1953, for hvem hun i nogen tid havde været sekretær.

Naboer skulle også have berettet om skænderier mellem Marie og Oscar. Hvis Oscar ellers har været ædru, så må han jo have talt med Sigvald Storm Mortensen og Hugo Schmidt om et eller andet, som handlede om Maries situation! Hvorfor skulle der ellers oprettes en ægtepagt? Skal vi tro Jørgen Skovsteds bog og advokat Niels Schou, så har Oscar gjort sine advokater Sigvald Storm Mortensen og Hugo Schmidt klart, at Marie ville skilles, hvilket igen var årsag til, at hun skulle arve det meste af værdi, og langt mere end et testamente ville kunne give hende?

Advokat Niels Schou gør rede for, at Marie har truet den 10 år ældre Oscar med at afsløre ting om dennes private forhold, hvis han ikke var indforstået med ægtepagten. Kender Niels Schou problemet omkring Oscars private forhold? Er det bestikkelse på rådhuset? Er det et seksuelt forhold? Palle Bruus Jensen har i sin bog "De døde De dømte De frikendte" Hakon Holm Publishing 2008 i afsnittet "Det usandsynlige motiv – en teori" gjort rede for Oscar Lock-Hansens mulige manglende evne til at tilfredsstille kvinder. Har Oscar en speciel seksuel adfærd? Allan Vendeldorf skriver i "Skyggen af Sandheden" direkte, at Oscar Lock-Hansen var homoseksuel. Forstået på den måde, at han ikke kunne tænde på kvinder. På foranledning af Maries ønske om skilsmisse opretter Oscar altså ægtepagten i samråd med sine advokater! Oscar tror nu, at den hellige grav er vel bevaret. Advokaterne taler åbenbart ikke med Marie omkring skilsmissen! Men nej, det som hans advokater ikke var i stand til at forklare Oscar, nemlig at han efter skilsmissen ville stå helt klædt af, var der venner, som kunne forklare ham. Vennerne har muligvis været Præsidenten for Sø & Handelsretten og en jura professor. Ja, det er pjat, men forklaringen om vennerne er også helt ude i skoven. Efter at Oscar har indset hvilke konsekvenser skilsmissen får, begynder han at skændes med Marie. Marie holder på sit og har jo ifølge Niels Schou truet med en afsløring om Oscars private forhold. Oscar retter henvendelse til sin ven Sigvald Storm Mortensen for at få denne til enten at ophæve ægtepagten eller lave en allonge. Ja, der er utroværdigt. Sigvald Storm Mortensen er den 8. november taget fra Tirstrup Lufthavn og den 9. november om eftermiddagen fra Kastrup Lufthavn med sin kone og to af sine tre døtre til USA. Ægteparret Lock-Hansen har underskrevet ægtepagten den 3. november 1967. Der er sket nogle fejlekspeditioner, fordi ægtepagten vedrører fast ejendom. Den skal derfor sendes til tinglysning hos Århus Stifts Amt, hvilket er sket den 9. november 1967. Altså må Hugo Schmidt kontakte Sigvald Storm Mortensen i USA om natten op til drabsdagen. Denne telefonsamtale er der vel mennesker, der har hørt? Fra tidlig morgen den 10. november 1967 arbejder Hugo Schmidt på allongen. Da den er klar op af dagen, går Hugo over Rådhuspladsen og hen ad Park Allé. Han låser døren op til den grønne Mascot, stiger ind og kører ud til Hestehavevej, hvor han parkerer bilen på Hestehavevej mellem Hestehalen og Solbakken.

Da gartner Hans Sørensen arbejder i den tilstødende have til Hestehavevej 2b, går Hugo Smith ud på Oddervej og benytter adgangsvejen ind til fordøren fra Oddervej. Da han ringer på er klokken 10.48. Han kommer ind på Maries kontor, hvor han tager allongen op af tasken og forlanger en underskrift. Er det ikke naturligt, at man læser noget igennem, der har så stor betydning for ens private forhold, inden man tager stilling til, om man skal underskrive det? Men nej! Det må jo have været her og nu. Marie nægter at underskrive, og han trækker sin Walther P-38. En pistol han jævnligt skyder med i Risskov Skytteklub. Han har våbentilladelse og opbevarer den højst sandsynligt som advokat efter forskrifterne. Har han pistolen med på arbejde hver dag? Eller opbevarer han den på advokatkontoret? Det er ikke til at vide. Har politiet aldrig forlangt at se Hugo Schmidts pistol?

Hvordan kan politiet dække over Hugo Schmidt, hvis han er morder? Hugo Schmidt kunne blot have taget på Århus Stiftsamt, Marselis Boulevard 1, Århus og trukket ægtepagten tilbage, da den ikke var endeligt godkendt, eller havde en gyldig tinglysning. Hvorfor skulle Hugo Schmidt gøre sig til morder, hvis det var Oscar, som Marie afpressede? Hvad var det Marie havde på Oscar, for at han til gengæld ved hjælp af en ægtepagt ville overlade hende grund og ejendom som særeje?

Da han vil forlader kontoret efter at have skudt Marie Lock-Hansen, støder han på Irma Frier Rasmussen i hallen. Han hæver atter sin Walther P-38. Han skyder Irma Frier i underlivet med et skud fra hoften, bøjer sig over hende og siger: "Nu bliver De bare liggende roligt". Irma Frier kender ikke Hugo Schmidt og Marie har ikke råbt:" Hugo hvad laver du!" Irma Frier møder ham kun en gang mere i sit liv. Hvilket enten er ved BP-huset eller i Magasin Du Nord, selvom begge må har deres gang i Århus. Så taler hun med ham i telefon, fordi hun er træt af Århus Politi i marts måned 1968. Af alle til at løse sine problemer med politiet vælger Irma Frier selvfølgelig sin advokat som værende Hugo Schmidt. Dette sagsforløb stiller Irma Frier i et uhyggeligt dårligt lys. Det er vel kun noget man gør overfor folk, som er døde. Sagt med andre ord, hvis Hugo Schmidt og Irma Frier Rasmussen havde været i live, kunne denne løsning af mordgåden hurtigt være blevet afgjort. Hvad med politiet! Ja, de udstilles som uduelige. Var de nu også det! Har politimester Trolle kendt sandheden? Ja, det må han have gjort. Der er nye oplysninger den 23. oktober 2012.

Er der aldrig nogen, der har fået den tanke, at Hugo Schmidt fra dag et skulle udstilles som morder? Hvem kunne være så træt af Hugo Schmidt, og det han stod for, at "de" var villig til at begå mord? I fjernsynsudsendelsen på TV2 OST den 27-10-12 kl.20.20, fortæller den nu aldrende mand(bilforhandler), som var dreng i 1967. Han opholdt sig tit i Kirkeskoven. En eftermiddag sidst i oktober, altså relativt få dage før mordet blev begået, så han Marie gå tur med sin hund Mads. Det skal her indskydes, at Mads blev indleveret til en dyrlæge i Odder den 18. oktober 1967. Collien var ikke hjemme den 10. november 1967. En mand kom ind i skoven fra Oddervej. Denne mand skyggede Marie. Er der nogen, der allerede her kortlægger Maries adfærd? Efter at mordet er begået, oplever drengen, at denne mand atter er på stedet, nemlig i august 1968. Han bryder sig ikke om drengens interesse for nummerpladerne på den hvide Opel Rekord 1900, han er kørende i. Hvad skulle manden?

Oscar Lock-Hansen stod midt i en undervisningstime, da han blev orienteret om situationen i sit hjem. Den dengang 23 årige journalistelev Poul Blak var Århus Stiftstidendes første mand på gerningsstedet. Han var der, da Oscar kom hjem. Lederen af Århus kriminalpoliti Jørgen V. Iversen, gav Oscar besked om, at hans hustru var blevet skudt og erklæret død. Oscar sank sammen på fortovet og kravlede på alle fire ind gennem indgangen til haven. Samtidigt sagde han: "De har dræbt Marie" eller "De har myrdet Marie". Hvem var "De"? I følge samtale med Lars Rørbæk den 25. november 2012 i Utrecht Holland er oplysningerne fra Poul Blak.

Den 23-10-2012 skriver Århus Stiftstidende, at Jørgen Skovsted har fået en henvendelse fra en dame. Denne dame fortæller, at hun i slutningen af 1974 var til et middagsselskab. Selskabet bestod ud over hendes mand af ingeniørkollegaen Oscar Lock-Hansen. Ud på aften, da de har fået noget at drikke, spørger damen Oscar Lock-Hansen, om han ved, hvem der stod bag mordet på Marie syv år tidligere. Der sker så det, at Oscar Lock-Hansen bryder grædende sammen i gråd og erkender:"Ja,jeg ved,hvem der slog Marie ihjel." Vennen bryder ind og stopper sin kone. Han har kendt Oscar Lock-Hansen i mindst 20 år. Han mente ikke, at Oscar Lock-Hansen skulle udsættes for mere.

Kæder man Oscar Lock-Hansens udtalelse, da han kom hjem på mordagen og af Jørgen V. Iversen fik meddelelsen om, at Marie var blevet skudt og erklæret død. "De har dræbt Marie" eller "De har myrdet Marie", sammen med svaret til damen i 1974: "Ja, jeg ved, hvem der slog Marie ihjel" - så må man komme på den tanke, at Oscar Lock-Hansen kendte motivet, og hvem der stod bag mordet fra dag et. Nemlig den 10.november 1967. Det må højere kredse indenfor politiet også have gjort. Derfor må efterforskerne være blevet bremset.

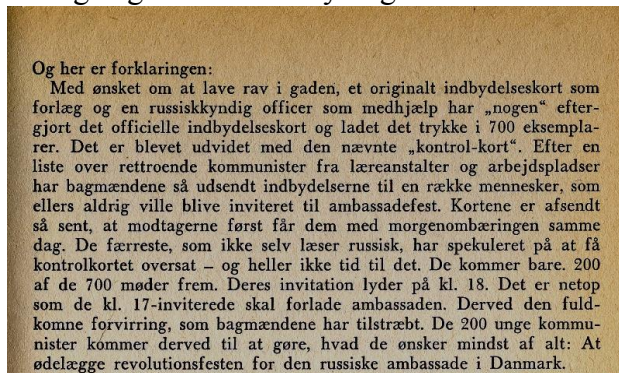
Er det ROLOCK der er problemet? Har Oscar opfattet, at Marie var ved at gå for langt med ting, som blev fremstillet af ROLOCK? Har han været i skænderi med hende, fordi hun skulle ophøre med en del af produktionen. Hvilket ville betyde et tab af omsætningen. For at kompensere for dette tab har Oscar talte med Sigvald Storm Mortensen og Hugo Schmidt. For det første for at nedlægge den ikke helt ufarlige produktion, som Hugo Schmidt har haft førstehåndskendskab til som regnskabsfører for ROLOCK. Og så for at sikre Marie økonomisk, hun var gift med en 10år ældre mand der i tilfælde af sin død også skulle skifte med adoptivdatteren Elisabeth (Lisbeth) og sønnen Steen Lock-Hansen. Der har altså aldrig været tale om nogen skilsmisse. Allan Vendeldorf skriver i ”Skyggen af sandheden”, at skilsmissen har været offentlig kendt siden 2006? Det fremgår af politiets rapporter, at der forelå et testamente, i hvis forlængelse der var en ægtepagt, som ikke var blevet tinglyst ved Maries død og derfor ikke gyldig.. Allan Vendeldorf skriver en bog på 300 A4 sider, der er ikke et bevis for nogen skilsmisse mellem Oscar og Marie! Hvor står der noget om nogen skilsmisse i politirapporten Nibe/Toldbod fra 1970? Ingen steder! Der står noget om testamentet. Der står om en ægtepagt i forlængelsen af testamentet. Direkte adspurgt, så har Bjørn Pauli den 29. marts 2014 aldrig hørt noget om en skilsmisse. Vendeldorfs bog er fyldt med påstande om skilsmisse, som ikke dokumenteres.

I Tyskland har der kørt en sag på højeste blus i første halvdel af 2013. ”Die Affäre Mollath”. Gustl Ferdinand Mollath lærer sin senere kone at kende i 1978. De bliver gift i 1991. Da har Petra Mollath (i dag Petra Maske) uddannet sig som bankrådgiver. Hun bliver ansat i Bayerische Vereinsbank . Hun er rådgiver for velhavende kunder og begynder at overføre penge til Schweiz illegalt. Hun benytter ofte sin mand som chauffør, idet hun selv transporterer pengene til en bank i Schweiz. Gustl Mollath siger på et tidspunkt stop, hvilket fører til en sag af de helt store dimensioner. Her i blandt skilsmisse. Er det noget tilsvarende, der er sket i forbindelse med Højbjerg-mordet? Blot er det illegale arbejde foregået i et trykkeri?

Det er hovedsagligt Margith Vinskov, hvis mand Harry Vinskov Rasmussen arbejdede hos Søren Jensen og Oscar Lock-Hansen, som er vidne til de ægteskabelige problemer hos Lock-Hansens. I politiets rapporter (bl.a. bilag 292) bliver de ægteskabelige problemer nedvurderet som en form for misundelse. Oscar Lock-Hansen har overfor politiet fortalt, at Margit Vinskov tidligere var ude på ægteskab med sig (Oscar) (politirapport Nibe/Toldbod 1970 side 41). Da Oscar i 1965 forlader ingeniørfirmaet, må han have fået nogle penge med sig. Om dette fortæller Margith Vinskov, at Oscar på det tidspunkt, hvor han forlader ingeniørfirmaet besøger Margith og Harry Vinskov på Langenæs, hvor de dengang boede. Oscar har dengang fortalt dem, at Marie ville have alle de penge, som Oscar fik med sig fra firmaet. Oscar fortalte yderligere, at Marie ikke fik en rød fregne. To år efter går han med til at oprette en ægtepagt, hvor Marie får overdraget hele huset med grund. Da Sigvald Storm Mortensen kommer hjem fra USA tre uger efter sin afrejse, får han travlt. Han besøger personer fra Marie og Oscars omgangskreds også Margith Vinskov. De pågældende personer får mundkurv på. De må ikke udtale sig omkring forhold, der har med Marie og Oscar at gøre. Hans Jørgen Petersen fortæller, at Margit Vinskov var kaldt ud til Oscar Lock-Hansen umiddelbart efter morddagen for at få mundkurv på. Allan Vendeldorf beskriver netop dette forhold i ”Skyggen af sandheden” som årsag til hans manglende tro på politiet. Hvorfor har Hugo Schmidt ikke været på banen, inden Storm Mortensen kom hjem? Han skulle måske holde en lav profil! Margit Vinskov har også fortalt om en tur til København. De to ægtepar skulle efter et par dages ophold hjem. Umiddelbart før afrejsen blev Marie Lock-Hansen afhentet af en mand. Marie blev i København. Vinskovs tog hjem til Århus sammen med Oscar Lock-Hansen. Dette tolkes så af Margith Vinskov som, at Marie Lock-Hansen har en elsker! Margit Vinskov beretter så også, at denne person, som hentede Marie, flere

gange overnattede i villaen på Hestehavevej. Det kan da godt ske, at de to havde sympati for hinanden. Hvad var mandens opgave? Var denne person blot en ledsager for Marie? Var den virkelige elsker en prominent person så som Statsminister Jens Otto Krag? Var det en sådan person Marie forsøgte at presse til et eller andet? Eller om muligt havde spioneret imod? Eller skal sandheden findes et helt andet sted? Nemlig at den pågældende person arbejdede for efterretningstjenesten.

I en bog har jeg læst følgende: ”Med ønsket om at lave rav i gaden, et originalt indbydelseskort som forlæg og en russiskkyndig officer som medhjælp har ”NOGEN” eftergjort det officielle

indbydelseskort og ladet det trykke i 700 eksemplarer. Det er blevet udvidet med det nævnte ”kontrol kort”. Efter en liste over rettroende kommunister fra læreanstalter og arbejdspladser har bagmændene så udsendt indbydelser til en række mennesker, som ellers aldrig ville være blevet inviteret til ambassadefest. Kortene er afsendt så sent, at modtagerne først får dem med morgenombæringen samme dag. De færreste, som ikke selv læser russisk, har spekuleret på at få kontrolkortet oversat – og

heller ikke tid til det. De kommer bare. 200 af de 700 møder frem. Deres invitation lyder på kl. 18. Det er netop, som de kl. 17 – inviterede skal forlade ambassaden. Derved den fuldkomne forvirring, som bagmændene har tilstræbt. De 200 unge kommunister kommer derved til at gøre, hvad de ønskede mindst af alt: At ødelægge revolutionsfesten for den russiske ambassade i Danmark.” Det er, hvad der bl.a. kan læses om den russiske ambassadefest den 7. november 1967 i anledningen af 50 året for Oktoberrevolutionen i 1917. Hvad er det for en bog? Skal jeg lave hele arbejdet? Kan det bekræftes, hvad der står at læse i bogen? Hvis ROLOCK har fremstillet de 700 falske indbydelser, sammen med kontrolkort. Så er det ikke første gang, der er lavet sjov med kommunisterne. Det har betydet, at fælden har klappet. Den har klappet hårdt! En sådan sag er der ingen i det politiske Danmark, der ønsker rullet op. Derfor er Højbjerg Mordet aldrig blevet opklaret. Vi ved, hvad KGB er. Hvad havde det uofficielle Danmark gang i?

Hugo Schmidt, der jo afgik ved døden i sit sommerhus den 7. juli 2005 i Skagen (ikke på et plejehjem i Risskov), har været bestyrelsesmedlem af Skagen Museum. Formand for Skagen Museum er Vagn Klæbel fra 1964 til 1987. Det er indenfor denne periode fra 1964 til 1987, at Hugo også er bestyrelsesmedlem. Vagn Eyvind Klæbel er født i Skagen den 18. oktober 1906. Han er direktør for Ceres i Århus fra 1950 til 1979. Hugo Schmidt har en bror Preben Schmidt, der var kunstmaler.

Læser man Rørbæk & Skovsted ”Den usandsynlige morder” side 75, så støder man atter på journalisten Poul Blak. Med udgangen af april 1969 gik vicekriminalkommissær i Århus Aage Haxell på pension. Den 23. marts bringer Poul Blak et portræt-interview omkring Aage Haxells pensionering i Århus Stiftstidende. Forinden mødes Poul Blak med Aage Haxell for at interviewe ham. Da de er færdige, beder Aage Haxell ham om at lægge papir og blyant. Han må aldrig gengive det, han nu får at vide. Der står:” Aage Haxell fortalte mig, at i princippet var Højbjerg-mordet opklaret. Jeg kan ikke gengive det ordret her så mange år efter, men det var betydningen af det han sagde.

Med i princippet mente han, at man ikke nødvendigvis havde navn og adresse på morderen, men politiet eller højstående personer indenfor politiet vidste, hvorfor Marie Lock-Hansen var blevet

myrdet. Og man vidst også fra hvilken kant, drabsmanden kom, eller hvilke sympatier, drabsmanden havde.

Han forklarede det således: Det havde noget med enten Østtyskland eller Østblokken at gøre. Jeg kan ikke huske om han sagde det ene eller det andet." I følge samtale med Lars Rørbæk den 25. november 2012 Utrecht i Holland, så kommer oplysningen fra Poul Blak.

Første gang jeg støder på Vagn Klæbel, i den litteratur jeg har beskæftiget mig med på foranledning af Aage Haxells udtalelser til Poul Blak, er i Erik Nørgaards bog om Jane Horney fra 1986. På side 213 er Klæbel nævnt. Han er nævnt på grund af 2. verdenskrig.

Fra den 9. april 1940 til den 29. august 1943 er den danske hær og dens personel låst fast af den danske regerings politik. Den 29. august 1943 iværksætter den tyske besættelsesmagt i Danmark operation "Safari". Det går i al sin enkelthed ud på at internere den danske hær. Som konsekvens heraf oprettes "Den lille Generalstab" med adresse Friggagaten 4 i Stockholm. Det kaldes også Firmaet Nielsen og Møller, som efter krigen føres videre af Arne Sejr som "Firmaet". Generalstaben ledes af kaptajn Viggo Hjalff. Staben er etableret under general Ebbe Gørtz. Denne stab skulle stå for relationerne til det illegale miljø i Danmark samt til lederne af det illegale arbejde i Danmark, Sverige og England. I oktober 1943 rettede general Gørtz henvendelse til tidligere statsminister Vilhelm Buhl. De to bestemte på møder i Helsingør, at Hæren skulle stå til rådighed for lederne af de store politiske partier i det tilfælde, at der opstod kaos i landet. Således havde to mennesker aftalt, at Den lille Generalstab var loyal over for det etablerede Danmarks repræsentanter, nemlig politikerne og kong Christian den 10. I forståelse med den tidligere statsminister rettede general Gørtz henvendelse til Frode Jakobsen og tilbød Frihedsrådet militærets ekspertise. Det blev af Frihedsrådet accepteret ved, at kaptajn Aage Højlund Christensen indtrådte i Frihedsrådet som kontaktperson til Den lille Generalstab. Af sikkerhedsmæssige grunde var det meget svært at komme i forbindelse med general Gørtz. Hans adjutant var kaptajn Svend Schjødt-Eriksen. Gørtz og Schjødt-Eriksen var ikke tilfredse med Højlund Christensens plads i Frihedsrådet., da denne var loyal overfor modstandsbevægelsen. Han blev skiftet ud med kaptajn Ahnfeldt Møllerup, som var loyal overfor Den lille Generalstab. Svend Schjødt-Eriksens gøremål, med udgangspunkt i Stockholm, var at skaffe interne efterretninger om modstandsbevægelsen. I bogen "Samarbejde og sabotage – seks mænd 1940-45" fortæller Niels Wium Olesen om "H.C.

Hansen – Den kontante demokrat". H.C. Hansen fik alle de oplysninger, som Svend Schjødt-Eriksen indsamlede omkring modstandsbevægelsen.

Svend Schjødt-Eriksen var medlem af DNSAP fra den 28. juni 1940, da der var succes på slagmarkerne for tyskerne i Europa, til den 30. november 1940. Der er ikke registreret nogen udmeldelse af Schjødt-Eriksen i Bovrup-Kartoteket. Formanden for DKP, Poul Emanuel, blev i 1960 dømt for injurier for at have kaldt Schjødt-Eriksen for nazist. Det er det her med at kalde en spade for en spade! Man kan også sige, der blev og var ballade!

I bogen "Da Yankeerne kom til Danmark" af Peer Henrik Hansen kan der på side 69 læses følgende:

"I februar 1945 blev der lavet en opgørelse over de danske organisationer og deres aktiviteter i Sverige. Det var efter alt at dømme Abel Sorensen, som senere skulle gøre en kort karriere for OSS (Office of Strategic Services) i Danmark, der havde skrevet rapporten på baggrund af oplysninger indhentet af hvervede danskere tiltænkt "Project Grieg" (En uafhængig amerikansk Secret Intelligence organisation i Danmark). Rapportens forfatter, der kun er omtalt som "995", kunne fortælle, at den danske legation i Stockholm indledningsvis havde indtaget en afventende holdning overfor de illegale kræfter i Danmark, men at det ændrede sig i august 1943, hvorefter legationen så

småt begyndte at samarbejde med modstandsgruppernes repræsentanter i Sverige. Rapporten udpegede nogle af legationens ansatte, som var mere eller mindre hjælpsomme over for modstandsbevægelsen og dens folk.”

Det oplyses ikke hvem de ansatte i legationen er. At legationen er Den lille Generalstab er nok et rigtigt gæt. Hvis Hitler havde vundet krigen, så havde Den lille Generalstab sikkert spillet sine kort derefter!

Det er også interessant at læse Flemming Junckers bog: ”Men morsomt har det været”. Heri læses på side 120:”Da jernbanesabotagen skulle i forgrunden, bad jeg Den lille Generalstab om at få udmeldt en egnet ingeniørofficer som personlig assistent, og jeg fik oberstløjtnant Vagn Bennicke tilsendt. Vi kom godt ud af det, men valget var næppe ideelt. Han var af Generalstabens udset til at være noget af en trojansk hest i modstandsbevægelsen og dukkede 5. maj 1945 op i Århus i uniform som generalmajor efter at have været så dybt under jorden i krigens sidste tid, at onde tunger ventede ham tildelt en høj kinesisk orden for at have været en større trussel mod japanerne end mod tyskerne.

Bennicke gjorde utvivlsomt sit bedste, men brugte for megen tid på diplomatisk guerilla mod Toldstrup, som på 36 timer gav svar på enhver forespørgsel fra London, mens Bennicke brugte et sindrigt system af cut-outer, så svaret som regel først indløb efter 2 ugers forløb.”

Det er ikke positiv læsning om Den lille Generalstab i Stockholm. I Junckers bog er der et skud mere rettet mod Generalstabens, side 121:”Efter årsskiftet satte jeg Muus og Truelsen i forbindelse med hinanden med det formål, at Truelsen i stedet for at sende sit dyrt erhvervede efterretningsmateriale via Sverige til England, hvorved forsinkelser og misforståede sorteringer kunne risikeres, kunne få en direkte kontakt via egen kode og radioforbindelse til SOE i London.”

Det må da ikke have været risikofrit at arbejde sammen med Den lille Generalstab!

Vagn Bennicke (1888 – 1970) er beskrevet af Just Carl Pedersen i bogen ”Se dig tilbage”. Frihedsrådet betragtes i denne bog som et københavnerfænomen. Om Vagn Bennicke står der:” Han kom - 56 år gammel- i overført betydning med distinktioner, skrårem og blanke støvler, og gravede sig så langt ned i jorden af securitygrunde, at man spørgende sagde, at det var tvivlsomt, om man kunne finde ham, når krigen var forbi, i skarp modsætning til den ovenfor beskrevne kamplyst og vovemod, der demonstreredes fra Toldstrups kontor.” Hvad mon distinktioner, skrårem og blanke støvler er i overført betydning?

I bogen ”Kære Fætter” af Poul Westergaard Jensen refereres til et brev sendt til Flemming Juncker af Toldstrup den 19. marts 1945:

”De sidste måneders nervekrig har foruden en nedsættelse af arbejdslysten betydet afsløringen af mange forhold, som ikke er uden interesse for os både i vort arbejde nu og i det kommende efterkrigsarbejde.

Vi har i hvert fald fået slået fast, at vil man opnå noget, skal man have et politisk parti i ryggen, og da vi næppe kan gøre os håb om at blive fuldt enige på dette område, må der altså findes andre veje. Jeg er bekendt med, at en kreds af frihedskæmpere arbejder med planer i denne henseende, og jeg håber, at disse planer, når de fremsættes, vil være sådanne, at de vil kunne samle os, som har været aktive.”

Her nævnes et politisk parti. Kender man til Svend Schjødt Eriksens forhold til H.C. Hansen, kan der kun være tale om Socialdemokratiet. Hvem har været aktive? Åbenbart ikke ”Den lille Generalstab”.

Sven Ove Gade har skrevet en biografi om Toldstrup. Denne bog er anmeldt på nettet bl.a. af Jesper Langballe. Det er Tidsskriftet Sappho den 25. juni 2011. I afsnittet ”Officerernes broderskab” kan

læses:” Havde ”den lille stabs” linje sejret, så havde Danmark efter krigen stået som en nazitysk lydning og ikke som engelsk allierede.”

På internettet er der en side om ”Dansk Militærhistorie”, her skriver Mads Kirkegaard bl. a. om Toldstrup: ”Det er således et åbent spørgsmål, om Toldstrup var blevet likvideret, hvis befrielsen havde trukket ud. Ildgerningsmanden var udpeget!” Her er nok næppe tvivl om, hvem der havde udpeget denne ildgerningsmand! Den lille generalstab havde jo Ingolf Asbjørn Lyhne og Svend Aage Geisler.

Sven Ove Gade har også skrevet en biografi om Frode Jakobsen. Her kan der på side 141 læses, at der i et mødereferat fra et møde i Frihedsrådet i december 1944 ikke efterlades tvivl om Schjødt-Eriksens rolle i likvideringen af løjtnant Knud Skou. I et notat til brug for en forespørgselsdebat den 24. januar 1961 har Frode Jakobsen skrevet: ”Der er mange ting, som vi har døjet under besættelsen – ikke mindst i det svære, men nødvendige samarbejde med hærens ledende officerer. Det var nødvendigt for uden det samarbejde ville der være opstået to modstandsbevægelser med front mod hinanden. Det var svært, for de ledende officerer var ikke loyale. Alt det har jeg tiet med; der kunne ikke komme noget godt ud af det bagefter.”

I den samme biografi af Sven Ove Gade om Frode Jakobsen står der på side 167:

”Schjødt-Eriksens anstrengelser for at sikre officerernes og dermed politikernes interesser spændte videre end våbenfordelingen og omfattede, ifølge Frode Jakobsen, også hans løbende brevveksling med Christmas Møller i London. Målet var sandsynligvis at sabotere de to brevskrivers forsøg på at finde frem til en fælles politik. Frode Jakobsens breve blev sendt via Schjødt-Eriksens transportsystem, men flere af dem nåede aldrig frem. At der var noget galt, fremgår bl.a. af Frodes brev 5. februar 1945:”Vore breve er aldrig gået så diskret, som de burde.” Derfor havde han heller ikke ”haft lyst til at skrive virkelig fortrolige breve, der havnede hos dem, der i så meget er vor modpart i Danmark - og sådan er det hidtil gået (...) Alligevel synes jeg, jeg har skrevet en del, men mange breve er gået galt. Når jeg skrev noget mere betydningsfuldt, fik jeg aldrig svar. Det usædvanligt lange brev, jeg skrev for et årstid siden, ved jeg nu hvor er havnet.””

DET ER STÆRK LÆSNING! (vor modpart i Danmark) er åbenbart ”Den lille Generalstab”

Vagn Klæbel kommer ind i billedet, fordi Svend Truelsen, som er sekretær i Landbrugsrådet og løjtnant af reserven blev sat til at opbygge det danske efterretningsvæsen i Danmark efter den 29. august 1943. I maj 1944 bliver hans lejlighed i København udsat for en husundersøgelse af Gestapo. Her finder man en rapport udarbejdet af Vagn Klæbel. Det kan her indskydes, at vinhandler Svend Jensen, som var indehaver af Commercial Wine i Niels Brocks Gade i København havde Vagn Klæbel som føringsofficer. Samtidig med sit efterretningsarbejde mod tyskerne, arbejder Klæbel som brygmester på Carlsberg Bryggerierne. Klæbel har inden sin ansættelse hos Carlsberg opholdt sig i Tyskland. Så i virkeligheden er Svend Schjødt-Eriksen nok den rigtige samarbejdspartner, da Klæbel også flygter til Stockholm. Og hvad er så egentlig striden, som fører til Højbjerg mordet? Det er en lang forklaring!

Viggo Hjalf var efter tyskernes internering af hær og flåde den 29. august 1943 chef for ”Den lille Generalstab”, der fastholdt sin loyalitet overfor de gamle samarbejdspolitikere. Herved kom Hjalf og ”Den lille Generalstab ” i modsætning til den øvrige del af modstandsbevægelsen. I 1957 bliver Hjalf udnævnt til generalløjtnant og udnævnt til øverstkommanderende for Hæren. I 1960 må Hjalf forlade posten som Hærchef grundet den såkaldte Hjalf-sag. En sag hvor Hjalf påtog sig ansvaret

for den skæve våbenfordeling mellem hærens enheder og de civile modstandsgrupper under krigen. Denne form for våbenfordeling var iværksat af en kollega ved navn Svend Schjødt-Eriksen, som jo arbejdede tæt sammen med H.C. Hansen, men også samtidigt brugte Vagn Klæbel, til at fremskaffe efterretninger. Hjalf fastholder det som sin opgave ikke at tildele modstandsbevægelsen våben. Hjalf udgiver også en pjece. Den pjece bliver af forfatteren Erik Nørgaard grundigt gennemgået i bogen om ”Mordet på løjtnant Skov”. Hele sagen fører til, at Hjalf må træde tilbage.

I 1950 er Hans Mathiesen Lunding blevet udnævnt til chef for den nyetablerede Forsvarets Efterretningstjeneste for næsen af orlogskaptajn Poul Adam Mørch. Wilhelm Christmas-Møller udgiver i 1995 bogen ”Obersten og kommandøren”. Læser man hvad der står på bagsidens inderside, så bliver man klogere:

”Nede i Elefantstok hed de aldrig andet end obersten og kommandøren – Hans Mathiesen Lunding og Poul Adam Mørch – to legendariske skikkelser i dansk efterretningstjeneste.

Den ene havde henslæbt to år under umenneskelige lidelser i Gestapos fængsler og KZ-lejre, dømt til døden, men redet i sidste øjeblik af krigens sammenbrud. Den anden havde under krigen været leder af ”Firmaet” Nielsen & Møller i Stockholm. (altså ”Den lille Generalstab”).

En dag i oktober 1950 krydsedes deres veje, da forsvarsminister Rasmus Hansen gjorde Lunding til chef og Mørch til næstkommanderende i den reorganiserede efterretningstjeneste.”

Orlogskaptajn P.A. Mørch med sin erfaring fra ”Den lille Generalstab” og sit samarbejde med officererne fra denne stab blev kun næstkommanderende. H.C. Hansen gav snart Mørch frie hænder til at arbejde videre med opgaver, som Lunding ikke kendte til. Ja, arbejdet var allerede startet, da man i 1950 fik en klods om benet, nemlig H.M. Lunding.

Wilhelm Christmas-Møller skriver i sin bog ”Obersten & Kommandøren” side 68.:”Lige så vigtig for E-tjenestens arbejde efter krigen var opretholdelsen af forbindelsen med de folk, der nu var søgt tilbage til det civile liv. Flere af dem fik indflydelsesrige positioner i samfundet, som f.eks. ambassadør, senere hofchef Ebbe Munck, direktør Ole Lippmann, godsejer Flemming Juncker og direktør Arne Sejr. Efter befrielsen fortsatte de med at stå til rådighed for deres gamle kampfæller i E-tjenesten.”

I bogen ”Firmaets største bedrift” af Peer Henrik Hansen side 67 og 68 kan følgende læses:” Arne Sejr havde lært en række centrale skikkelser at kende i forbindelse med modstandskampen i Danmark og under sit ophold i Sverige, og nogle af disse kontakter tog senere del i Sejr-gruppens forsøg på at etablere en hemmelig organisation. Modstandslederen Erik Husfeldt, efterretningsfolkene P.A.Mørch og Niels Bjarke Schou (I familie med advokat Niels Schou, Århus) havde Arne Sejr lært at kende under besættelsen, og Sejr havde gennem Studenternes Efterretningstjeneste haft med Niels Bjarke Schou at gøre. Alle kom de til at spille en vis rolle for Arne Sejr og Firmaets aktiviteter under den kolde krig. I efterkrigsårene var det heller ikke ualmindeligt at se Arne Sejr indtage sin frokost på Hotel Richmond i selskab med direktør Ole Lippmann, godsejer Flemming Juncker, hofchef Ebbe Munch og Politikens oplagsdirektør Sverre Seehusen. Også Per Markussen fra Atlantsammenslutningen, den tidligere modstandsmand Jens Lillelund og efterretningsofficeren P.A.Mørch deltog i frokosterne. Alle havde de taget del i modstandskampen, og alle havde de under krigen i større eller mindre grad haft forbindelse til de britiske og amerikanske efterretningstjenester SOE og OSS.”

Arbejdet var startet bl.a. sammen med Arne Sejr. Sejr startede i 1947-48 med at mobilisere sit gamle netværk af civile efterretningsfolk, herunder også folk der ikke mere var tilknyttet forsvaret, men

havde erfaring fra krigen. Herunder må Vagn Klæbel Ceres Århus regnes. Det kaldes også "Den tredje tjeneste" eller "Blikkenslager Banden" eller "Firmaet". Penge til sit arbejde fik Arne Sejr til dels fra USA, men også fra det store erhvervsliv. Her er tale om Dansk Arbejdsgiverforening, Industrirådet, store virksomheder som Carlsberg, Tuborg, Danfoss, De Danske Sukkerfabrikker, F.L. Smidth, de store banker o.s.v.

Kurt Jacobsen og Ole Lange skriver den 30. oktober 1998 i Information om "Firmaet":

"Sejrs organisation - "Firmaet" som det blev kaldt, The Company hos amerikanerne i CIA – udførte tre typer af aktiviteter:

1. Oplysning/propaganda via legale organisationer som Frihed og Folkestyre, Atlantpagtsammenslutningen, Selskabet for kulturel Frihed og andre samt BØGER, PJECER og NYHEDSBREVE med antikommunistisk indhold.
2. I gråzonen desuden desinformation blandt kommunister og ´medløbere` via såkaldte sorte breve til DKP-medlemmer med en blanding af korrekte og fejlagtige oplysninger. Hensigten var at skabe forvirring og splittelse i partiet.
3. ´Sorte operationer`, d.v.s. Operationer, der lå i det grå område mellem lovligt og ulovligt eller som var direkte ulovlige.

Hertil kom systematisk uddannelse og træning af folk til forskellige funktioner og operationer.

De officielle tjenester måtte helst have private, uofficielle organisationer til at ordne den slags ting, der kunne give bæ på fingrene."

Hvem gør "Firmaets" arbejde? Er det ROLOCK? Ja, nogen må have gjort arbejdet. Er det noget Hugo Schmidt er blevet sat til, da han i 1953 er kommet tilbage til Århus som korporal og tilknyttet Garnisonens regnskabskontor? Det er ikke umuligt. Det har vist sig umuligt at opklare Højbjerg mordet, men Åge Haxell har udtalt sig omkring den kolde krig og hvilken kant drabsmanden kom fra eller hvilke sympatier drabsmanden havde.

Han var kommunist. Hvorfor ikke sige det?

Hvem var russisk ambassadør i Danmark i 1967? Det var Iwan Iwanowitsch Iljitschow. Han var også chef for GRU det russiske efterretningstvæsen fra 1942 til 1945. Stalin havde egentlig to efterretningstjenester. Den anden tjeneste hed NKWD. De to organisationer var i evig rivalitet. Stalin holdt sig i krigsårene til GRU, hvilket medførte Iljitschows direkte adgang til Stalin. Et barnebarn har fortalt om sin bedstefars telefon, som kun havde forbindelse til en, Stalin. GRU havde oparbejdet et net, som kunne tilvejebringe fremragende informationer om de allieredes militære operationer, omkring englændernes atomprogram "Tube Alloys" og amerikanernes "Manhattan Projekt". At tyskerne havde gang i produktion af uran vidste de også. Det blev et slag i ansigtet for Iljitschow, da en af hans folk Igor Gusenko i september 1945 overgav sig til amerikanerne. Stalin viste Iljitschow tillid, idet Iljitschow tidligere flere gange havde advaret ham imod Igor Gusenko. Iljitschow måtte træde tilbage som chef for GRU og overgå til diplomatiet. Han blev ikke udrenset. Nu kom han til at beskæftige sig med Tyskland. Fra 1952 til 1953 var han chef for Sovjets diplomatiske mission i DDR. Her var han i samarbejde med Walter Ulbricht ansvarlig for at organisere infiltrationen af de vesttyske fagforeninger og det tyske SPD. Herefter kom han til Wien som østrigsk ambassadør. I 1956 kom han, denne gang som chef, tilbage til udenrigsministeriets tredje europæiske afdeling. I 1961 ledsagede han Nikita Khrusjtjov til Berlin. Fra den 26. januar 1966 til den 12. november 1968 var han ambassadør i Danmark. Han har uden tvivl haft et indgående kendskab til, hvad der politisk foregik i Danmark. Aksel Larsens eksklusion af DKP og senere samarbejde med CIA. Han har kendt til registreringen af kommunister. Han har fået lidt at tænke over, da Aksel Larsen fik mistanke til Hanne Reintoft og Pia Dam. Begge var

folketingsmedlemmer for SF, men var efter Aksel Larsens mening plantet af kommunisterne. At der var flere, der havde infiltreret SF, er der nok ikke tvivl om. Ved sin død i 1992 skal Holger Viveke have indrømmet sin funktion som meddeler for det russiske KGB. Han var bodyguard for Aksel Larsen ved dennes første hemmelige møde med CIA i 1958. Han har kendt til de 700 falske indbydelser, der var udsendt, da Russerne i deres ambassade med adresse Kristianiagade 5 fejrede 50 året for Oktoberrevolutionen i 1917 den 7. november 1967. Den russiske ambassadør har kendt alt til "Den tredje tjeneste". Hugo Schmidt må have arbejdet for denne tjeneste. Han har benyttet ROLOCK til dette arbejde. Det hemmelige arbejde har Marie lavet. Kom hun i tidsnød, måtte hun have hjælp til det legale arbejde, i sit firma ROLOCK, som i 1966 havde en omsætning på 13.000kr ifølge Ib Trolle. Allan Vendeldorf fortæller i bogen "Skyggen af sandheden", at ROLOCK Bureau fremstillede pornoblade. Økonomien i fremstillingen og distributionen omkring disse blade er af Allan Vendeldorf beskrevet som værende motivet til Højbjerg-mordet. Det er igen en søgt fremstilling, der ikke er bedre end den af Jørgen Skovsted konstruerede fremstilling omkring ægtepagten. At Marie Lock-Hansen har været involveret i spionage er mere sandsynligt. Her nævnes Gustav Holm Haase, der arbejdede for den østtyske udlandstjeneste HVA (Hauptverwaltung Aufklärung). Han var instruktør, hvilket vil sige en, der fortrinsvis holder forbindelse til agenterne i operationsområdet. På nettet (historie-nu.dk) kan der læses: "Allerede da Holm Haase i 1963 lod sig hverve af HVA var han en brik i et spil mellem HVA på den ene side og PET, BfV (Bundesamt für Verfassungsschutz) og det svenske SÅPO. I Holm Haases tilfælde vidste man tidligt, hvad der foregik i netværket, da de vestlige tjenester infiltrerede det." Er det rigtigt, har Allan Vendeldorf ret i sine konklusioner, som han gør rede for i "Skyggen af sandheden". Holm Haase bliver anholdt den 16. marts 1968. Hans Davidsen-Nielsen beskriver i bogen "En højere sags tjeneste" begivenhederne omkring Holm Haase. Her omtales også de nedgravede High Speed radiosendere og om bladet Weekend Sex. Har Marie Lock-Hansen været en del af spion netværket omkring Holm Haase, hvorfor bliver hun så skudt af en Århus advokat godt fire måneder før anholdelsen af Holm Haase. Det er der ingen svar på i Allan Vendelforbs bog "Skyggen af sandheden"! Der er næppe tvivl om, at den danske hær har været infiltreret af kommunister. Det er helt givet her, gerningsmanden skal søges! En KGB morder!

Min interesse for Højbjerg Mordet opstod først, da jeg kom til at se fantombilledet af morderen. Det ansigt havde jeg set før! Den 18. februar 1968 udsendes fantombilledet til internt brug for politiet. Det er også bemærkelsesværdigt, at Ib Kildehøj, der sammen med en klassekammerat forlod Hestehavevej 2b klokken 04.00 den 10. november 1967, kan fortælle, at han den efterfølgende dag lørdag, den 11. november 1967 ved en politiafhøring blev forevist en fantomtegning. Den pågældende person, der var tegnet, bar ingen hat. Sagen er fortrolig. Ingen udenforstående måtte se billedet. Preben Nibe Hansen har fortalt mange gange, at Irma Frier Rasmussen ikke var sikker på billedet. Irma Frier Rasmussen blev aldrig tilfreds med billedet. Er sandheden, at politiet godt ville finde manden, men det skulle foregå diskret. Det ville ganske enkelt være en katastrofe, hvis morderen kom til offentlighedens kendskab!

Rudi Dausch